



BENYÓ JUDIT VÁGTA A MEZŐN

Benyó Judit

Vágta a mezőn

Szerkesztette: Benyó Judit

A címlapot Benyó Ildikó grafikusművész készítette.

© Benyó Judit, 1997.

ISBN 963 650 935 2

1997



Gyerekkoromban Zalaszentgróton laktam. Az Eötvös Loránd Tudományegyetemen kaptam diplomát, 1968-ban. Budapesten élek.

Megjelent verseskönyveim: Tetovált szavak 1974, Szerelem-madár 1986, Extázis alkonyatban 1988, Az éjszaka mágusa 1989, Oldódj fel! 1991.

1990-ben jelent meg Benyó Ildikó művészete című kismonográfiám. Írtam több lírai egyfelvonásost és néhány önéletrajzi kisregényt.

Hatodik verseskönyvembe olyan verseket válogattam, melyeket 1991 és 1996 között írtam.

Benyó Judit

TARTALOM

Szüleim, mindeneim

Szüleim, mindeneim
Apám a vulkánok völgyében
Benyó Ferenc zsoké emlékére
Marianna
Eszipresszó Óbudán
A titkok embere
Sziklarajzok a sziklamenedékben
A szív szelleme
Áldás virágvasárnapon

Hívlak

Küzdelem
Pencinek
Messze van tüzem
Felizzik bánatomtól
Halkan hívlak
Égen és földön
Kifürkészhetetlen

Világot teremtek

Kincsem a földön
Világot teremtek
Reményeim
Öröm és vigasztalás nélkül
Kék egem
Távol van már

Sámán-révület

A táltos
Sámán-révület
A szerelem ünnepe
Menjünk el oda!
Az óceán partján

Őszi holdam

Két kézzel fond át derekamat
Ragadj el
Önző, epekedő asszony vagyok
Nézz rám
Nem rohanok el előled
Száguldanak a nap lovai
Dobolj
Áldozzunk a szerelemért
Vigyünk fürge csónakot a Duna vizére
Végzetnőd vagyok
Felhevült arcodra nézek
Hogy zabolázzam meg magamat
Itallal keveredett csókok
Éjjeli pávaszem az este
Buja szerelem volna jó
Megrezdültek az élőlények

Megigézed az éjszakát
Hát kiért halódok?
Feküdj le háttal az ágyra
Béküljünk ki egymással
Megnedvesítem a számat
A friss termőföldön
Komoly, szomorú arcú férfi
Táplálnálak nőtényfarkasként
Kit hívjak?
Még nem tudod varázserőm mire képes
Dicsérem a földet
A levegőben éreztem
Vándoroljunk
Felébredtem
Mint virrasztó anya
Egyszer megbántottál
Gyere smaragdzöld éjszakán
Tenger
Fekete lovak, fekete felhők
A négy világtáj felé kiáltom
Járom éjjel-nappal a táncot
Mellkasod hegyi kristály
Őszi holdam
Violaszín éjjel elalszom
Amikor megérkezel
Ágakból, füvekből
Kakasok kukorékoljak hajnalban
Gyere, keressünk új alvóhelyet
Legyezz
Virágállatom
Éjszakai csönd
Ősaszonyod

Kárminszerű nyár

Mit adjak hát neked?
Száz éjszakányi távolságra vagy
Cipelj magaddal
Induljunk együtt az éjszakába
Mint két énekesmadár
Reménykedő himem
Túlhevültünk
Szitakötőt hozol
A közelben fuvolaszerű dallam
Szállj vállamra bagolypille nyár
Virágzom
Sötétben világító szentjánosbogár
Kárminszerű nyári délután
Amikor legforróbb a nyár
Cirógass!
Skarlátvörös szívem lüktet

Szerelmi varázslás I.

Körös körül virágszirmok
Egyszer régen, az őskorban
Holdember asszonya
Szerelmi varázslás
A tűzliliom bársony szírmái
Álmomban
A vágytól hajtott férfi
A hegyre menjünk fel!
Ébren fekszem, józanul
Gyorsan jöjjön a szeretőm!
Éjfél közeleg

Szerelmi varázslás II.

A szélcsendben
Vigasztaljatok!
Az ősz fűszeres illata
Szél himbálja a madártollakat
Az ősz sietve elszáll
Surransz a szívem körül
Vérehulló fecskefű
Cinóberpiros lesz az éjszaka
Átszöném testedet
Foszforeszkáló fény
A nap legforróbb perceiben
Karoló férfi
Keserű ez az ősz

SZÜLEIM, MINDENEIM



SZÜLEIM, MINDENEIM

Anyám és apám nélkül óceáni mélybe
süllyed az idő,
tékozló gyerekként megbocsátásra várva,
mért nem szerettem jobban
az én szüleimet, mindeneimet?
Odakint sötétedik, február van,
hó fedte be anyám és apám sírját
és a kis harangokat,
melyeket apám emlegetett arrafelé járva -
csak a téli estéktől félek,
nem azoktól, kik elfeledkeznek
a halálról, míg élnek,
egymás szívét tépdesik, mardossák,
míg meg nem reped és szét nem hasad.
Apám, szent földi keserveiddel jó voltál
és szerettél,
ezért siratlak annyira,
és nem tudom, hogyan éljek tovább,
mert nem tudom, van-e, ki szeressen?
Mitévő legyek, ha már a halál megintett, kimérte rám
büntetésemet?

Olyan, mintha a testemből kiszállt volna
szívem két legdrágább darabja
és széttöredezve dobogna tovább
mellkasomban.
Apámat, anyámat dédelgetem titokban,
most életre hívom őket,
hívogatom reggel és este,
a sok sírástól szinte eltorzult arcom,
vinnyogó, madár-hangom sírok,
nincs vigasztalásom,
csak hideg, fehér téli táj,
befagyott utak, sarló alakú,
fogyó, sápadt hold
a téli éjszaka fölött,
apám becéző szavai még a fülemben csengnek,
hát szeretett engem.
Akkor mért rohant el,
mért nem vigyázott magára?
Én nem értettem meg az édesapámat,
édesanyámat,
pedig olyan jó lett volna mosolyogni,
nevetni és nem átkozódni.
Annyiszor megbántottam apámat,
csendben kellett volna hallgatni
és szeretni ezerszeresen.

1994.

APÁM A VULKÁNOK VÖLGYÉBEN

Megmozdult a föld,
alázúdult hatalmas robajjal,
apám a te utolsó leheleted hangja
volt ez,
gigantikus küzdelmed utolsó üzenete,
mint földrengéskor szökőár emelkedtél
a magasba,
feltörő, robbanó hullámóriás,
izzó lavina volt életed,
nagy sebességű vulkánkitörés,
mint szélvész, lavinaszél, olyan voltál
apám,
görgette sovány testedet az idő,
a nap sugaraival beragyogta szívedet,
én meg akartalak érteni,
de nem hagytál magadhoz férközni, szótlanságodat
alig értettem meg,
nem akartam elhinni, hogy ott lent,
a völgy mélye tátongva várt,
a Halál keltette szélvész
hogyan verte szét bordáidat,
láva-szíved egyre csak áramlott, engem is majdnem
magával vitt.

1994.

BENYÓ FERENC ZSOKÉ EMLÉKÉRE

Hozzád kiáltok, apám,
szomorú, barna szemedet még most is látom,
fékezhetetlen tempóban száguldva vasárnaponként
a lóversenypályán,
hozzád kiáltok, apám,
félíg árván, ifjan, gyengédségre várva, mindig
egyedül, magányosan lebegtél hű lovadon,
guborogva, fázósan, soványan,
két napi koplalás után, szédüléssel, éhségmarta
gyomorral -
legyőztél az időt, a halált is legyőztél,
öleltek, csókoltak a győztes futamok után,
hozzád kiáltok, apám,
évtizedeken túl, órákon, heteken túl,
boldogtalanságod esendőségével,
ünnepeztél, fényes csillag,
éjszakánként kiver a veríték,
suttogva szóltál édesapádhoz a hideg padlás-
szobában,
dideregtél, vívódtál magadban,
a harc démona befonta idegeidet minden verseny előtt,

hozzád kiáltok, apám,
a zsibongó tömeg ovációval ünnepelt,
kis harangok és kürtök szóltak a napsütésben,
legendás zsoké-apám,
ifjúságod emlékét hordozom,
hidd el, szerettelek,
a végzet fekete angyalától sose féltél,
hívlak téged, apám,
egy őszi versenyen lovad nyílként kivágódott
a távoszlopnál,
két lovas küzdött fej-fej mellett, a félelmetes finisben
az emberek
felbődültek, tomboltak,
a tribünön áhítattal várták győzelmedet,
a levegő reszketett,
lélegzetük szinte elállt,
a lenyűgöző küzdelemben, a nagy pillanatban,
a finisben üldözőbe vették Taifunt,
az utolsó gátat Taifun ugrotta elsőnek,
már nem tudták utolérni,
hívlak téged, apám,
tizennégy évig a pesti lóversenypályán,
fogyasztotta életedet a csontba-markoló
szenvedély,
gyomoridegeidet rángató csaták,
szertartások, ünneplések,
hajnali edzések a félhomályban,
egy pohár tea, kávé, kis gyümölcs,
és soha nem laktál jól,
hívlak téged, apám,
örökké téged hívlak, tapsvihar, gratulációk
nem vigasztaltak,
hiányzott édesanyád mosolya,
ki ott citerázott valahol az égen,
és gyengéden rád nézett,
míg te lovaddal vágtattál a célegyenesben,
hívlak téged, apám,
vezetsz engem síríg hűségesen,
ne hagyj el,
hallgass meg,
meddig haragszol, apám?
Mebántottalak,
nem értettem titokzatosságodat,
nem tudom, megbocsátasz-e?
Sok baj van nélküled,
bánatom az égig ér nap mint nap,
megroskadok nélküled,
hangtalanul sírok,
mindig a te szomorú szemedet látom, apám.

hívlak téged, apám,
édesapám, kimerült a szíved, nem engedem.
Megtört szívek ne jajgassatok,
közel vagyok hozzátok, közel,
és ebben az istentelen vágóban,
mely az örökkévalóságba visz,
felnyerít, szinte száll a bálványként szeretett ló,
apám lova, Taifun,
zuhogó esőben, nyári hőségben,
lejtőkön, sárban és meredeken nyer,
az őskáoszon túl is,
önkívülettől diadalittasan, gyönyöríttasan,
a feltámadásig,
feje fénylik a fényben,
robog a ló, egybeforrva lovasával,
drága apámmal.

Mindig hívlak apám,
a halálkanyarnál vigyázz,
ennél a fordulónál a legveszélyesebb az út,
sokan elbuktak már a kanyarban,
ló és lovasa,
de te apám, a természet ősi ereje,
megmaradsz halhatatlan zsokénak.
A döntő rohamban összeszorítottad fogadat,
megelőzted az üldöző lovakat,
szíved, izmod keservesen fájt,
ostorcsapások korbácsolták lelkedet,
legnagyobb ellenfeled, a Halál,
jéghidegen sustorgott, a másik lovon jött,
egyszer csak feltűnt melletted
és hajszozni kezdett -
te lázasan, forró testtel hajtottad lovadat,
apám,
még akkor is, a legutolsó pillanatban is,
elszántan, büszkén,
leterítettél a Halál lovát.

1994. december

MARIANNA

- Unokatestvéremnek, Benyó Mariannának –

Termékeny anya,
Marianna,
a tenger párájában
datolyapálmákat lengetett a szél,
bikák bőgtek a viharban,
érezted perzselő leheletüket,
a sivatagban sztümphaloszi madarak
repültek körülötted,
kergesd el a lázdémonokat,
Marianna,
és gyógyítsd meg
a gyermekeket.
1991.

ESZPRESSZÓ ÓBUDÁN

Közelben halk zene szólt,
pezsgőt ittunk,
Miklós szomorú arcára néztem,
a költészetéről beszélt,
Penci elmélyülten cigarettázott,
rajzolta Óbudát.

Jaj, ez a város,
százezerkínlódásu,
millióreményű föld,
indáival rám tekerőzik,
belémcsókolja fázósságát, riadtságát,
vágyódását -
gondolatban nagyon messze jártam,
egészen távol voltam akkor már
Óbudától,
ettől a presszótól,
csak az a belső remegés maradt meg
gyomromban,
amit a pezsgő okozott,
és a világkörüli út ábrándja,
mintha belém akart volna kapaszkodni
Éva húgom,
tekintete fáradtan elmélázott
az óbudai háztetők fölé,
kalapos férfi verte combjain
a ritmust,
dúdolgatva táncolni kezdett,
a presszó tele volt élniakarással,

a zene vad, átütő ritmusával,
c'est la vie,
ezt kopogják agyamban a molekulák,
ezt a taktust verik
az elektromos gitárok.
Eresszetek el!
Hagyjatok táncolni újra,
hagyjatok lobogó sörényemmel
száguldani, elrohanni.
Egyszer majd ide
örökre visszatérek.
1991.

A TITKOK EMBERE

Az újhholdat várod,
a tűzcsillagot,
zarándokolnak hozzád,
zúzódás, sebhelyek a testükön,
titkok embere,
életet teremtesz,
Bolygók Asszonya örök élet piruláját
ajándékozza neked,
hogy sokáig élj,
őszibarack virágjából kevert italt igyál,
varázserejűt.
1991.

SZIKLARAJZOK A SZIKLAMENEDÉKBEN

- Miminek -

Vágtató antilopok,
maszkos táncosok díszekkel,
játékos ördögfiókák,
vörös, okker éjszaka,
belevésve a kezdet, a mágikusan Tetovált Fehér hölgy,
a misztikus papnő,
ahogy táncol és forog,
lábán és karján virágok,
körülötte úszó nőalakok,
a lilászvörös univerzumba beleolvadva egészen,
finom, karesútestű táncosok áldozati tánca,
óriás, hűsvízű folyó hullámmása,
víz cseppjei a testükön,
a jövőbe látás képessége a tetovált arcokon,
asszonyok, az imádás és fohászkodás pillanatában,

vadászok, testükre festett négy, oltalmazó istennő,
és űzötten vonaglanak a szerelmesek,
alattuk gyíkok,
fantasztikus madarak kavalkádja,
és feltűnik a barlang falán a vörös körvonalú,
Nagy „marslakó” isten sejtelmes alakja,
összefűzve bennünket a többi bolygóval,
a kozmosz borzongató zenéjét,
részegült ritmusát árasztja ránk
a mély, sötétlila sziklamenedékben -
szélcsend volna jó a szívekben néha,
férfi ölelésre tárt karjai,
pálmafák, tábortűz fénye,
nagy sziklák a holdfényben,
ezernyi csillag lélegzését szinte hallani,
és a kis, rakoncátlan paták csattogása
egyre közelebb.

1992.

A SZÍV SZELLEME

- N. Cs.-nak -

Amikor a szív-meridiánban
a vér elkezd tombolni,
betódul az erekbe,
amikor a szív szelleme
a mellkast döngeti, az öt elem: tűz, fa, föld, fém, víz
háborog,
jaj, akkor én is tombolok,
felgyorsulok,
felerősödik a fájdalom tekintetemben,
erős, hangos szóval hívlak,
arcom a vér színét tükrözi,
bíborba hajló, ködös téli délutánon
emberből feltörő remény-hangokat
kicsalogatok,
megismerem a természet összhangját,
kigyullad az öröm,
szívemet meglepi ismeretlen jószág,
örökmozgó életed.

1993.

ÁLDÁS VIRÁGVASÁRNAPON

Friss illatával befonja a várost,
a tavasz,
itt vagyok ebben az agyongyötört,
szétszaggatott időben,
és várlak,
pünkösdi rózsáktól roskad régi
oltárunk,
valamilyen éteri, misztikus létben
jó volna újra születni.
Uram, bocsánatodat kérem,
világítsd be a hegyeket,
tégycsodát!
Áldjátok meg az új feszületet,
csókokkal, öleléssel halmozzátok el!
Aranyarcú angyalok énekeljenek!
Szelídítsék meg a földet
az elhagyottak,
isten fiai.
1996.

HÍVLAK

- Húgomnak, Benyó Pencinek -



KÜZDELEM

Benyó Penci festményére

Mintha dobokat hallanék, mennydörgést,
végtelen dobpergést,
elszánt férfiak rohannak előre
hü lovaikon,
végnélküli robogás,
ritmus dobog megint,
az élet árama átjár egészen,
lélegzetem felfrissül,
kavarognak a színek,
mint örvényben halak siklanak -
hallom, szilaj, megvadult lovak patáinak
csattogását,
fölöttük az égen villámok,
vörös és sárga fények,
születés -
mintha citerák és sípok zenéje szólna,
fekete földet, nyilat
és vörös rókát küldenek
barátságuk jeléül,
a szent helyeken víz és források mellett
áhitattal áldoznak a Napnak,
táncolnak, mint az ördögök,
túzzal mossák magukat.

1991.

PENCINEK

I.

Cseppek a harmatfű szétterülő levelén,
odacsalják magukhoz a szomjas
madarakat, vándorokat,
júliusi reggel,
ember, madár menedéket keresgél.
Mézajkú levélre ráereszkednék,
a növények testéből kipárolgó vizet innám,
sajog minden körülöttem,
fa törzsébe kapaszkodnék,
mint fényt kereső, kúszó növény.

II.

Olyan a testem,
mint forró, trópusi levél erezete,
és mint az eukaliptuszfa,
mindent kibír szívem,
orkánokat, sziklákon lerohanó vizek
sodrását,
forróságot, fényt és minden veszedelmet,
éltető szerelem hiányát.
Érintsék meg arcomat trópusi tűzkelyhek,
tölcséres virágok, broméliák.
Agavé levének nedűjét ontsd rám
isteni természet!

III.

Ragadozó éjszakák, szomjas csillagok,
vergődöm, mint kicsi levél a szélben,
és mint vaniliaillatú, fehér virág,
szálló, tömény aromájú éjszakán,
sűrű lombok alatt érzem a szél érintését,
éjszaka a holdfény világosságát,
a nyár ananászillata bódít,
összeboruló, rózsaszín virágtenger.

1995.

MESSZE VAN TÜZEM

Adtál földet,
adtál hazát,
istenem,
még sincs menedékem,
szívemben méreg, kételkedés,
messze van tüzem,
szenvedélyem,
az Idő fúriái alattomosan,
vadul forgó szemmel sikoltoznak,
megbolydulva suhannak
fényes szárnyakon.

1996.

FELIZZIK BÁNATOMTÓL

Júliusi napfény,
felizzik bánatomtól
a levegő,
szélsebesen rohanok,
mintha apám, anyám
szólítanának,
keserves arcukat szinte
látom,
és sírnak, sírnak,
már örökké sírnak
az óriásra nőtt platánfák.
1996.

HALKAN HÍVLAK

Se nevetni, se mosolyogni,
csak a fájdalom zümmögése,
istentelen mardosása -
éjjelente árvaságom távoli
esthajnalcsillagát fürkészem,
halkan hívlak apám,
szót kellett volna fogadni,
fékezhetetlen szenvedélyemet
csitítani.
1996.

ÉGEN ÉS FÖLDÖN

Égen és földön
a szerelem tombolását
láttam,
feldúlta életemet,
a csókokat, öleléseket
istenítetten.
Csodaszép ifjúságom,
ünnepi tűz,
mint lángra gyúlt mező,
lobogott.
1996.

KIFÜRKÉSZHETETLEN

A bánattól szinte megbénulva,
magányba sodródtam,
kifürkészhetetlen titkokba,
a belső békét
álomban őriztem
a múzsák kertjében.

1996.

VILÁGOT TEREMTEK

- Cs. M.-nak -



KINCSEM A FÖLDÖN

Nem vénülök,
a halál nem érdekel engem,
kincsem a földön,
végtelen szerelmem.

Testem elcsigázta a szomjúság,
szétfoszlott örömem.

Gyönyörűségem odavan,
az idő saskeselyű,
tépegeti szívemet.

1996.

VILÁGOT TEREMTEK

Világot teremtek,
látom megmoccanni a napot,
határtalan időt teremtek,
átölelem a teret,
bolygókat, tejútrendszereket.
Bögve, kiáltozva kérem
a féktelen eget,
hadd újuljak meg,
a nagy, kiapadhatatlan éjszakába
alászállok,
hogymegrészegüljek
az élettől.

1996.

REMÉNYEIM

Virágok érintése testemen,
bánat és szomorúság
nehezedik rám,
enyhülést nem találok sehol, reményeim sejtelmesek.
Várták, hogy a vércsebagoly
karmai közé vesz
vijjogó huhogással.
Most vihar üvölt,
rémült vadállatok ordítása
veri fel a tájat,
tövestől szaggatja ki
a fákat a szélroham.

1996.

ÖRÖM ÉS VIGASZTALÁS NÉLKÜL

Öröm és vigasztalás
nélkül élek,
lábamat megsebezték éles kövek,
testemet szúrták tövisek,
sokáig gyötörtek engem,
elszakadtam minden földi jótól,
arcomon sós veríték
nem a szerelem édes íze ez már.
Nem öleltem meg soha
az apámat.

1996.

KÉK EGEM

Halványpiros hajnal,
derengő reggelek,
hagyjatok álmodni.

Szétverték gyümölcsösömet,
szőlőskertemet,
vadvirágaimat felégették,
de nézd a hársfalombokat,
arcomat legyezi
hűvös, nyugati szél,
kék egem békésen úszik
fölöttem.

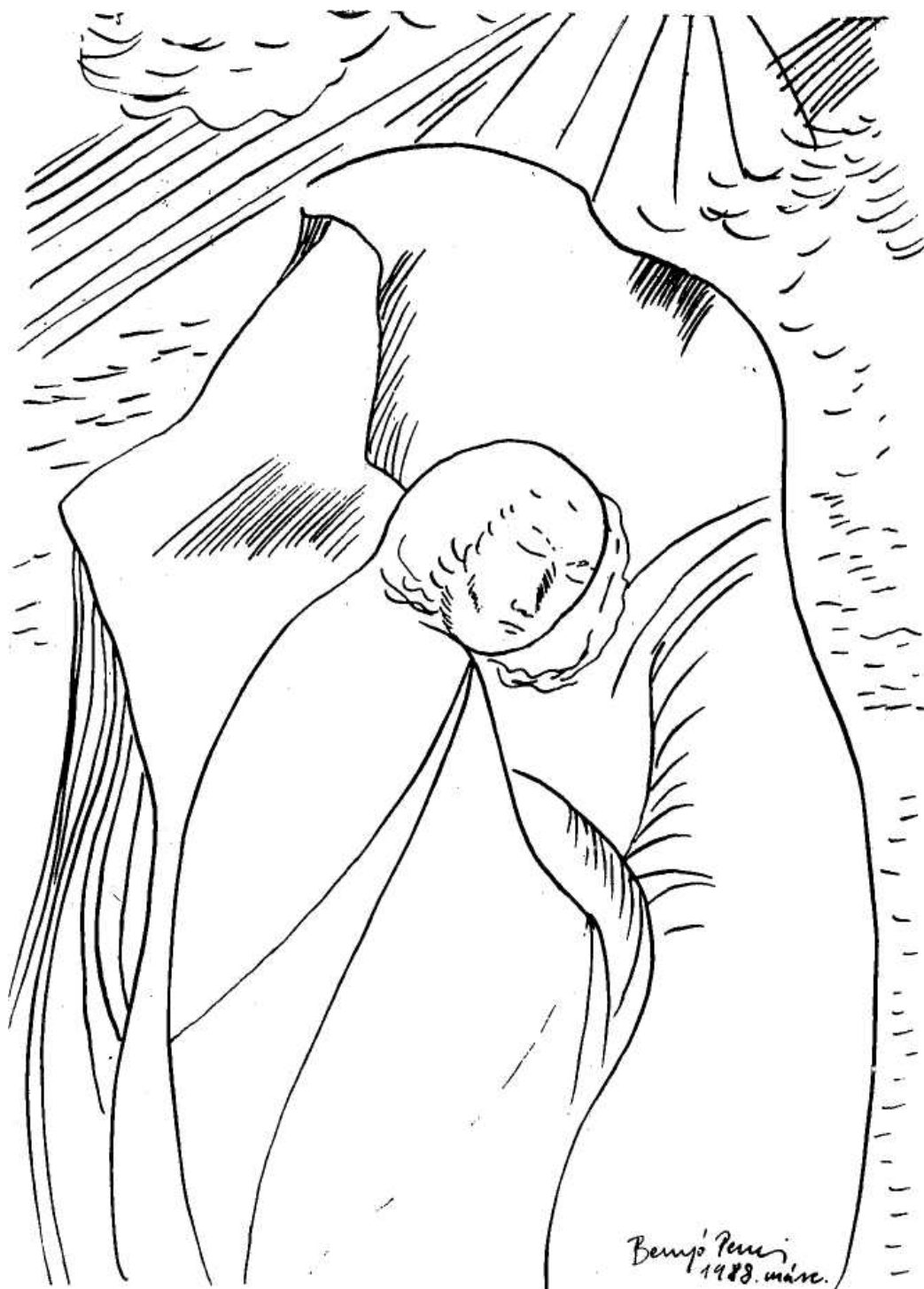
1996.

TÁVOL VAN MÁR

Nyárfalevél remeg,
fa és levele egybekötözve,
belefolyik a nyárba
fényes nappalom, éjjelem,
forog, pereg az idő,
életem, leheletem -
istenhez akarok tartozni.
Távol van már,
távoli a lidérces hajnal,
a levegőben szálló tüzes
csíkot láttam,
végtelen útra vitt.

1996.

SÁMÁN-RÉVÜLET



A TÁLTOS

- Nagybátyámnak, Benyó Istvánnak –

Hét esztendeig vándoroltam,
bejártam azt a másik világot,
megjelent a szellem és intett,
sós verítékben küzdöttem,
de nem haltam meg.
Sokáig bolyongtam, rejteztem és révültem,
felmentem a hegyre, természetfeletti lények
hírül hozták, hogy isteni sugallatban vagyok,
elragadtatásomban, álmomban bikává változtam,
viaskodtam, kiáltozva forogtam és táncoltam,
hívtam a szellemeket,
hívtam a lélegzetlelket és a szabadlelket,
kimerülten, lázasan hívtam
a testemben lakozó életlelkeket.

1991.

SÁMÁN-RÉVÜLET

A Sámán a tűz körül mormolt
és halkán dobolt,
felvette ruháját,
lábára csörgőket kötött,
mozdulataira megzörrentek,
mint égi jelenségek,
lovak felnyerítettek,
kutyák rémülten ugattak,
verebek civakodtak,
ide-oda röpködtek,
a tűz a sátorban egész este égett,
szöcskék és bogarak felriadtak,
míg a kékeszöld füst meg nem jelent,
a Sámán körül az emberek zajongtak,
és kiabáltak:

- Hej, hej, hej!

A Sámán vad tekintettel körülnézett,
egyre hangosabban dobolt,
- „Haj, haj, varázssal varázsolok,
bűvölök, igézek, extázisban vagyok.”
szellemeimet hívom,
jőjj ide segítő szellemem,
vezess engem az útra,
ahol még nem jártak,
adj emberfeletti erőt nekem,
hívlak téged,

igézlek, hívlak,
hívom az anyalelket,
a levegőlelket és a földlelket,
már révületbe estem,
gyertek el hozzám, nyugtalan vagyok,
a piros felső világban
hívó szavakat mormolok,
a kék alsó világot megjártam,
meghordoztak már a pokolban,
most vigyetek el a mennyországba,
megnézném mi van ott -
csodatévő erőt kapok,
elájulok nemsokára,
lelkemet elviszik,
hosszantartó alvásban víziókat látok,
most még dobolok,
látjátok, lassan elkábulok és elesem,
eszméletemet veszem, -
álmban csődörré változom,
a bajthozó szellemmel viaskodom:
- Emberek, segítetek nekem,
ahogy tudtok,
sóhajtozom, izzadok,
de el nem pusztulok,
ájulásom lassan véget ér,
újraéledek,
feljutok a sámán-létrán ebbe a világba
újra,
ájulásomból felocsúdok,
az emberek rám várnak még mindig,
a jövődőt kutatják,
révületemből felráznak
és felébredek.
- Haj, büvölök, igézek, sóhajtozom,
agancsos fejviseletemet nézzétek,
megszállottként dobolok, találkoztam az ég lakóival,
varjak elrepültek a fákról,
halak kivetődtek a partra,
méhek megbolydulva repkedtek,
szarvasok és őzek menekültek,
bárányok a földön henteregtek,
hívom az állatok lelkét az állatvilágból,
magamhoz hívom a segítő szellemeket,
egyre csak tombolok a tűz mellett,
haj, lebegek és révülök,
várom a szellem érkezését,
hogyan megmondja a jövőt,
ha bajban leszünk,
megmondja hogyan meneküljünk meg,
a távoli jövőt hívom,

és ekkor megreng a szívem,
fényt látok, fénytüneményeket,
felcsap magasra a tűz,
villámlást látok,
a levegő felforr,
ködöt látok, zöld villanást,
porfelhőt,
a madarak nyitott csőrrel fekszenek,
a patakok vize iszapos lett,
és még egyszer megreng a szívem,
a rengés a mellkasomat rázza,
a fák feketék,
az ég, a hegy koromfekete,
és fölöttünk ismét megjelenik
a fehér fény,
szökőár zúdul a földre,
sárgászöld fények lobognak,
tűzgömbök izzanak,
hangorkánt hallok,
lángok repülnek,
vörös színű, ragyogó fényt látok
a hegyek fölött.
Öleljetek meg,
és mormoljátok velem a varázsigét,
gyógyítóbb a gyógyfüveknél,
napsugaraknál és az esőnél.
A Sámán az éjszakai tűz mellett
révülten forgott körbe,
táncolt, dobolt, kiáltozott,
fejét az ég felé emelte,
agancsos fejdíszre megremegett,
teste megrándult,
és újra énekelt.

1991.

A SZERELEM ÜNNEPE

Gyűjtsunk tüzet a kertben,
egy nap egy év lesz,
mint a szamoszi nászéjszaka 300 esztendeje,
és nem leszek többet hazátlan, idegen,
mert ez a hazám,
ez a kétezer éves, régi város,
a levegőben fehér fátyol lebeg,
már hiába huhog a bagoly,
a halál madara,
ne féljete,
halálútvesztőből kijöttünk,
nem veszünk benn,

nem ijeszteget többé
a féltékeny, kutyafejű szörnyeteg.
Hadd lássam lényedet,
hadd lássam azt a sudár,
ciprusi pálmafát,
vadméhek zümmögjenek körül,
veled megyek,
szeretőd leszek,
felejtsük el a test hervadását.
1991.

MENJÜNK EL ODA!

Ne bolyongj egyedül az utcán,
ne kerüld az embereket,
ne rohanj halálod elé!
Menjünk el oda,
ahol soha nincs hideg,
és háromszor újraszületnek
a boldogok,
dús erdő, szelíd hajlék vár,
még korai panaszkodni,
vár a bor, a zene,
tánc a hegyeken,
a vadalmazfa gyümölcse is kelleti
magát.
Még ne egyél a holtak eledeléből,
nézd, milyen fényesek a falevelek,
ilyenkor aratnak a mezőn.
1991.

AZ ÓCEÁN PARTJÁN

Az óceán partján befestik
homlokunkat,
egybecsavarják nedves hajunkat,
hajnalig imádkozunk és énekelünk,
a csodatévő talizmánt tollakból,
kagylókból elhoztad nekem,
varázssátorban dobolsz,
hallod, bőgnek, bömbölnek,
bölények üvöltenek,
én is sírok ágyamon,
karomnyakláncodat széttépem,
kezem az ég felé tárom -
a teremtés veled kezdődött meg,
a világ ebből az óceáni hajlékból áll -
szót értesz az állatokkal,

új tüzet gyújtasz éjjelente,
kiáltozva a vízbe merülsz,
aztán lakomát csapunk,
isszuk a fekete italt
és táncolunk,
míg a földre nem zuhanunk,
tarka madártollakból font függönyünket
tépi a szél,
sietünk az éjjeli táncolókhöz,
mindig újabb és újabb lángot gyújtunk,
virágokat szórsz széjjel a földön,
a szőrméken, mindenhol,
az óceán partján, -
a világ tudtára adhatják már,
himbálózik a testünk,
nyakunkon korallgyöngyök,
rázzuk a csörgőket az éjszakában,
kibontott hajunkba sastollakat teszünk,
szavakat suttogunk az éjszaka közepén,
és elrejtőzünk hajlékunkba
az óceán partján,
nem gondolunk többet a felhő-emberekre,
a halálra,
medve, sas és bagoly szelleme
belénk száll,
a nád és a nyárfák,
bővizű folyók,
a nyári felhőszakadás,
a lezúduló víz szelleme,
nem, sírokat nem ásnak többé,
mert nincsen halál,
csak szerelem van
és végnélküli vágta
a vadászmezőkön.

1991.

ŐSZI HOLDAM



1.

Két kézzel fond át derekamat,
ne harapj erősen,
arcom, szám ne karmold meg,
az október elmúlik nemsokára,
a napfény is eltompul,
igazságot és nyugalmat nem találok,
mulassunk még,
meztelen agyam lüktet,
megtérek hozzád, végre.

1991.

2.

Ragadj el,
teljen örömöd bennem
minden éjszakán,
öleléseim mint arany, ezüst
és drágakövek hulljanak eléd -
incselkedj velem,
tested és véred nekem lobogjon,
takarj be és védj,
ifjíts meg!

1991.

3.

Önző, epekedő asszony vagyok,
hívjál, odabújok hozzád,
érj hozzám,
érintsd meg arcomat,
a fém is a forróságtól tüzes,
éleszgess engemet,
éleszgesd vágyamat.
Csak ölelhesselek,
karcsú termetedet láthassam.

1991.

4.

Nézz rám,
ne bolyongjak hazátlanul,
nyugtót találjak a földön,
szerelempapnód legyek,
hat nap,
hat éjszakán szerelmeskedjünk a kertben,
bozótok között,
légy állatbőrbe bújít vadember,
siess,
megszelídítlek,
cirógató szavakkal édesgetlek,
szép vagy, magammal viszlek,
nem üzlek el,
nem csallak meg.

1991.

5.

Nem rohanok el előled,
bárány a farkas elől,
szeress,
ne menj vissza a vadonba,
veszett állatok közé,
forróbb leszek a tűznél,
hidegebb a jégnél,
mint éhes jószág az istállóban,
bújnék össze veled,
testedre borulva,
hogyan melengesselek.

1991.

6.

Száguldanak a nap lovai
fehér szekér előtt,
illatos virágokkal megrakva,
hallatszik a szent, fehér lovak nyerítése
a napra,
a szekéren ott állunk mi ketten,
kísérjük a nap lovait.

1991.

7.

Dobolj,
táncolj rángatózva,
mondd ki a jövőnket,
saskarmok legyenek a köpenyeden,
bagolytollak a fejedén,
énekelj a szabad ég alatt
varázséneket,
engesztelj ki engem,
hozd el ajándékokat,
az ezüst bálványképet.

1991.

8.

Áldozzunk! A szerelemért,
a békességért!
Elhangzik a szent szó
szent fák alatt,
borral locsolod meg a földet,
négy égtáj felé öntesz,
iszol és megrészegülsz,
rejtett dolgokról beszélsz,
megérted az állatok hangját,
madarak énekét, ismered a fűszálak erejét,
varázsló vagy,
áldasz,
szeretni való
és átkozni való vagy,
fölötted hullámszik
a végtelen, csillagos ég.

1991.

9.

Vigyünk fürge, kis csónakot
a Duna vizére,
megrakva töményillatú virágokkal,
fűszerekkel, italokkal,
mint egy misztikus szertartáson
ringasson bennünket a víz és a szél szerelembe,
suhanjunk lefelé a folyón, sietve,
csókokkal vidítsuk fel magunkat,
tekerőzzünk bele a fénybe.

1991.

10.

Végzetnőd vagyok,
holdtöltek a kertben
küzdjünk meg egymással ölelkezve,
álomhozó csillag,
sípok édes zenéje szóljon
a közelben,
csodáljuk egymást egész éjjel,
bűbájosság legyen a szívedben.
1991.

11.

Felhevült arcodra nézek, -
fejed ölemben pihenjen,
beléd kapaszkodom, meglátod,
és együtt maradunk.
Kicsi lúdként ficáncolnék mellkasodon,
vihart csapnék, villámlást,
gerincvelődben,
berezülém tested minden porcikáját.
1991.

12.

Hogy zabolázzam meg magamat,
ha rád gondolok?
Izgatott vagyok,
csontig perzsel a hiányod,
megyek veled, ha a pokolba is megyünk,
százszoros a vágyam,
szerelemtől jajgat a világ.
1991.

13.

Itallal keveredett csókod
kóstolgom,
és táncolunk hajnalig
húsvétkor -
hatalmunk lesz a szerelemben,
előttünk megsebzett bárány vonaglik
és visít,
lelkem kiáltozása.
1991.

14.

Éjjeli pávaszem az este,
gyere közelebb,
az egész világ szerelmes ma,
ne félj, adakozó leszek,
sötét van, rózsailatú, édes sötét,
rovarok süvítenek,
növények nedve cseppekben csorog rám,
hűvös, gyengéd lombok meglegyintik
testemet.

1991.

15.

Buja szerelem volna jó,
forró, nagy éjszakákon át
ölelkeznék veled,
unszolnálak, hogy élj velem,
pusztító csókoktól se féljünk ezután,
melegséget adj, édesíts,
ne aszalódjon el testünk idő előtt,
feküdjünk le,
vigasztaljuk egymást hajnalig,
dédelgess,
mint bölcsőben síró kisdedet.

1991.

16.

Megrezdültek az élőlények,
a fátyolos holdra néztem,
nem sétáltál velem
azúros, bársony ég alatt,
nem ért hozzám az este mámora,
hűvösség volt a Duna fölött,
a város tündökölt,
leverten néztelek,
táncolni se hívtál,
se csókolni,
és nem sétáltál velem a korzón,
karonfogva,
nem mulattak testedben a kráterek,
krizantém-szemeid láttak engem.

1991.

17.

Megigézed az éjszakát,
a reggelt,
sötét, hűvös szemed
gyenge szívemet szorítja,
véretem bolondítod,
szerelmes fiú,
Duna vizében fürödtél,
áldott lettél.

1991.

18.

Hát kiért halódok,
látom,
nem érdekli, ha szétszakadna
a világ tengelye,
melyet a szerelem mozgat
minden áldott nap,
a szenvedély hajtóereje -
dőljön rá, ömöljék rá
a világ hét csodája,
más se ölelhesse.

Ocsúdj fel,
ne halódj!

1991.

19.

Feküdj le háttal az ágyra,
melléd dőlök,
vérpíros virág nyíljon ki a mellemen,
legyek hal,
lomhán ússzam a hűvös folyómederben.
Mérlegeld szívemet;
életet,
nem viszonzást kérek tőled.

1991.

20.

Béküljünk ki egymással,
szívem,
rád bízom magamat,
ne vándorolj tovább, együtt repülünk,
folyóm, patakom, vízáramlatom,
fiókánkat szinte látom
repdesni már.

1991.

21.

Megnedvesítem a szádat,
halántékkodra teszem kezem,
felkiáltasz,
hosszú ujjaid sodorják hajamat,
mint macskaszemű istennő
tompán, dorombolva mellkasodra esem,
keresem szád útvesztőjét.

1991.

22.

A friss termőföldön akarok szeretkezni
veled, eső után, ilyenkor, októberben,
kacérkodnék, duhajkodnék veled,
a nedves levelek beborítanak testünket,
nagy ereje van ma csóknak, ölelésnek,
a gyorsan múló időt ne nézzük
és ne gondoljunk semmire.

1991.

23.

Komoly, szomorú arcú férfi,
most már ősz van,
szépen, kicicomázva megyek hozzád,
fekete felhők beborítják az eget,
behunyod szemed,
sötét van,
szívbajt kapok,
ha nem csapsz le rám,
mint ragadozó madár.

Várom,
hogyan átkarolj.

1991.

24.

Táplálnálak nőtényfarkasként,
hogy újra szüless velem,
a közelben zugnak a hegyek,
a szél velem sírdogál,
aztán ébredj fel,
ragaszkodj hozzám,
mint az édes anyatejhez
gyermekkorodban.

1991.

25.

Kit hívjak,
sem isten, sem ember nem segít,
fázom, nem melegít senki,
kedves szót sem mondasz,
a gyengédséget nem ismered.
Fakír vagy.

1991.

26.

Még nem tudod, varázserőm
mire képes, milyen hatalmas,
a természet ereje, őseim szelleme
hova visz és hová vezet -
égitestek bolygótüze mit okoz,
mit akarnak jó és rossz csillagzataim.

Okádom a szikrát,
a hold fogyását is látom,
mintha fáklyatüzet hordoznál körbe
szerelmem sátorán -
kiáltó szavakat hallok az éjszakában,
barbár pompával ünnepelek.

1991.

27.

Dicsérem a földet.
Esküdnék, bálványoználak,
áldoznék a szerelemnek.

Hiszek eljövendő életemben,
párom leszel, mágusom,
hiszem, hogy életben maradok,
és én leszek a földi
Boldogasszonyod.

1991.

28.

A levegőben éreztem illatodat,
az esős lombokból is áradt,
a bokrokból is,
és tejszárú fű volt mindenütt -
izgalomba jöttem az esőcseppektől,
borzongtam, remegtem, megvadultam,
hűvös szél fújta át testemet.

1991

29.

Vándoroljunk karonfogva,
tenger halait, ég madarait
csodáljuk,
áloé közé bújjunk,
érezzem leheletedet,
megkeseredik a szánk íze is
nemsokára,
zsibbadjunk el,
bódíts el,
hajolj egészen közel.

1991.

30.

Felébredtem,
izmaimban, inaimban, zsigereimben éreztelek,
csak szorosan feküdj mellém,
csigolyáim is érezzék tested ívét,
mint őshal a vízben -
csavarodj rám,
mint kúszó folyondár.
Mindenhol érezzelek.

1991.

31.

Mint virrasztó anya,
ki fiúgyermekét ringatja,
dúdolgatok,
nagy szél süvít megint az utcán,
a hegyek fölött,
tűz ropogását hallani valahol
a fák alatt,
merülj bele vizembe,
ne hagyj meghalni.

1991.

32.

Egyszer megbántottál,
nagy, azúrkék lepke-égbolt rámesik,
miféle aszkéta életet hoztál?
Fényes, ezüstpikkelyű halaimat fogd ki már,
fejtsd le rólam vadrózsa-tövises ruhám.

1991.

33.

Gyere smaragdzöld éjszakán,
a kert alján várlak,
ott jó lesz nekünk,
elmenekülünk a városból,
az irigyszeműektől,
tollpíhékkel ragasztom be testemet,
ha akarod,
gyöngyöket fűzök hajamba,
hogyan szép legyek.

1991.

34.

Tenger, -
hullámok fölött lebegő
medúza,
tenger csillogása,
zöld, buja növények mindenütt,
olyan jó lenne belesiklani
egy csendes, szelíd öbölbe,
és ráborulnál,
mint a vízre hajló fák,
mint erősen, izgatón
nedvező növények.

1991.

35.

Fekete lovak,
fekete felhők,
különös, zúgó hangot hallok
a hegyekben,
fényeket látok a sötétségben,
kicsi, ravasz, tüzes kígyóm sziszeg,
érezem,
valaki átkarol félénken.

1991.

36.

A négy világtáj felé kiáltom,
hogymindig szeretlek,
én teremtettelek
ősi, szkíta férfi virtusaidból,
várom a rituális, szertartási
ünnepet.

1991.

37.

Járom éjjel-nappal a táncot,
szóljanak a dobok, csörgők,
hiszek az álmaimban, hiszek.
- Tigris, gyere! - így hívlak,
sírva hívlak,
reménytáncban elmerülök,
varázslónő lettem,
elvágódom a földön, elájulok,
ki tudja, meddig fekszem ott -
újra felállok és táncolok,
lelked mélyét felidézem,
lassan elfáradok, a földre hajolok,
elfehéredék kétségbeesve,
mert sokáig nem látlak megint,
1991.

38.

Mellkasod hegyi kristály-tábla,
fázom, reszketek, elsápadok,
cseppekben hulljon rólam a verejték,
friss vízesés légy,
légy olyan, mint mezőn
hajnalban a harmat,
és hozz rám békességet.
1991.

39.

Őszi holdam,
járásod megbolondít engem,
ide-oda ficáncolok hálódban,
mint kifogott hal,
ijedten nézlek, izgatottan,
dobálom testemet.
1991.

40.

Violaszín éjjel elalszom,
csengettyűk szólnak,
felébredek,
élek,
ne hagyj magamra,
golgotavirág!

1991.

41.

Amikor megérkezel,
nagyon szorosan ölelj majd,
sóhajtozom, forgok, nevetek,
páva-öleléssel öllelek,
egyesülünk,
mint drágakő az arannyal,
neked adom a várva várt nektárt.

1991.

42.

Ágakból, füvekből,
kék és sárga papagájtollakból
rakj fészket,
fesz be kék színűre,
táncolj, dörögj,
megvárlak, megvárlak,
ha elhervadnak a virágok,
hozz újakat,
bogyók levével fesz be
fészkünket,
megyek hozzád,
várj a díszes lugas bejáratánál.

1991.

43.

Kakasok kukorékolják hajnalban,
hol vagy?
Ágyamban nem látlak,
kinek az ágyában aludtál,
kinek a szemét nézted
egész éjjel?
Eleven tűz vagyok,
hűsítsd le testemet,
síró bárány a szívem.

1991.

44.

Gyere keressünk együtt új alvóhelyet,
évekig szeressünk,
hozz edelt fészkeembe,
még a tengeri hal is megtalálja párját,
siess, keress,
ne hajtsd le fejed,
mint a sirály,
mintha menekülnél előlem.

1991.

45.

Legyezz,
gyenge vízáramlat érintse meg bőrömet,
nagy víz hullámot csapj rám,
tapintásod felingerel,
kövess, legyezz, legyezz,
míg a csókok forróak,
zúdítsd fölém a friss vizet,
csússz bele fészkeembe.

1991.

46.

Virágállatom, lengő-vonagló
tengeri rózsám,
vonj magadhoz,
himbáljon bennünket a víz,
haragoszöld tengeri füvem,
polipok, szépiák, halak bújnak meg,
táncolnak körülöttem a mélységben,
sárga, lila, vörös korállom,
csillogó bokraid a tenger sziklafalain
lebegnek,
bíborszínű, ötkarú bíborcsillagom,
kéken fénylő szivárványhalam.

1991.

47.

Éjszakai csönd-
csillagos egem,
éjszakai, sötét, ragyogó ég,
ömlik, szivárog az éjjel -
Paradicsomkertet ígérek neked,
páva-trónodra emellek,
sziklába vésetem
arcodat, mozdulataidat,
szakadatlanul hullámszik
szerelmem.

1991.

48.

Ősaszonyod hallgatja szavaidat,
és isten békéje száll vállamra,
mellemre,
hűvös szél, zivataros szél süvítését
hallani,
nyílj ki gyöngykagyló,
árasszon el bő esővíz,
ringasson el az álom.

1991.

KÁRMINSZÍNŰ NYÁR



I.

Mit adjak hát neked,
ne rejtőzz el előlem,
és ne aludj,
amikor itt a párduc-éj,
liliom-illatú ölemben bújj,
burkolj bele életedbe.

1992.

II.

Száz éjszakányi távolságra vagy tőlem,
eső fia,
rátelepedtél mellemre,
mint egy démon,
hogyan csak rád gondoljak.
A legmélyebb vízű folyóban
megmártózom,
vizeben szépítkezem.

1992.

III.

Cipelj magaddal,
ne ingerelj tovább.
A hervadó virág fanyarsága bódítóbb
a bimbózóénál -
vonz magadhoz,
földig hajol és földre hull az éjjel.

1992.

IV.

Induljunk együtt az éjszakába,
aztán bújjunk a fojtó levegőjű barlangba,
csupasz testcskék is egymáshoz érnek,
denevérek várnak ott miránk,
az összezsúfolt testek melegsége -
szétteríteném szárnyamat, -
hónom alá bújnál.

1992.

V.

Mint két énekesmadár
sűrű lombok között
együtt énekelünk,
vöröshasú madár-testünket
lebegteti a szél,
fuvolázó, dallamos hangunkat
hallják az emberek,
nem tudnak utolérni a magas égen
sehol sem.

1992.

VI.

Reménykedő hímem,
kolibri-életünk,
fészkünk is van már,
füvekből, virágszirmokból építettük,
várj a fészke mellett,
tárd szét szárnyadat, mintha ölelnél,
idd tele magad,
látod kibomlok, mint narancssárga virágszirom.

1992.

VII.

Túlhevültünk.
A perzselő nyár itt van már,
gyümölcsöt szednék,
élelmet szereznek,
zsenge leveleket gyűjtögetnék,
örökzöld cédrusfák között mennénk,
elámulnál, sivalkodnál, civódnál.
És együtt várnánk a hosszúszerű,
dús esőt.

1992.

VIII.

Szitakötőt hozol ajándékba,
mint a gyurgyalag,
táncolsz,
felrebbensz, visszajössz,
mellém ülsz,
torkodszakadtából énekelsz,
testemre szállsz,
narancsvörös ékes tollaim széjjelhullanak
a földön.

1992.

IX.

A közelben fuvolaszerű dallam,
tearózsák szirmai már kinyíltak,
virágnedvek az éjszaka kibomló
virágkelyheiben,
bokrok kitarják zöld leveleiket,
remegő, zöld legyezőiket,
lassan felém osonsz a sötétben,
megszorítod vállam, derekam,
ebbe az ölelésbe szinte beleroppanok.

1992.

X.

Szállj vállamra bagoly-pille nyár,
repdesek, vergődök az éjszakában,
lázás vagyok, borzongok,
óriási csapdosással, víjjogással -
sűrű, fekete, holdnélküli éjszaka legyen.

1992.

XI.

Virágzom,
nektárral csordultig vagyok,
tele vagyok szerelemmel,
elámítalak,
rejtőzz el,
dúskálj kedvedre mályva-húsú testemben,
ringatózz virágszirmaimon.

1992.

XII.

Sötétben világító szentjánosbogár,
napnyugta után,
mikor leszáll a sötétség a fák
fölött,
apró, zöld fényfoltok csillognak,
messzire ellátszik a fény a mocsarakban,
messziről rád ismerek,
míg te keringsz a levegőben
és villogtatod magadat,
fényjellel, kis villanással válaszolok.

1992.

XIII.

Kárminsínű nyári délután
táncolj körül, táncoljunk napokon át,
légy folyó,
hegyi patak vize,
ereszkedj le földemre,
telepedj le mellém,
bíborrózsa ágyamra dőlj le.

1992.

XIV.

Amikor a legforróbb a nyár,
bömbölök keservesen,
menjünk a folyó-partra,
a nádasba bújjunk el,
feketerigó repüljön fölöttünk,
megyek veled,
nesztelenül lopakodunk a víz felé.

1992.

XV.

Cirógass!
Egészen közel gyere hozzám,
vérpiros az éjszaka,
narancspiros az éjszaka,
fülemüle-fütytyős éjjel,
a sötétben
zöld, álmos levelek,
ezüsthúrok pengenek a levegőben,
mélyvörös tollak röpdösnek
fejem fölött,
az égen.

1992.

XVI.

Skarlátvörös szívem
lúktet eszeveszetten mellkasomban,
világító, kék a reggel,
halványan fénylik a nap,
a szerelem lugasában lefeküdnék
remegve,
suhogó szárnyakkal.

1992.

SZERELMI VARÁZSLÁS I.



KÖRÖS KÖRÜL VIRÁGSZIRMOK

Fekete rigó fekete tolla,
csillog újra a testem,
a fehér mellem,
remegnek tavasszal,
remegnek zsenge nyárfalevelek,
kipattannak zöld csókok,
ijedten nézek,
ijedten nézek a napra,
egy virágzó fa lombját,
fehér, apró virágok befonják,
körös körül virágszirmok,
illatorkán áramlik rám.

1993.

EGYSZER RÉGEN, AZ ŐSKORBAN

Egyszer régen az őskorban,
összenőtt pár voltunk, látod, hogy rohanok,
sebesen rohanok,
beléd kapaszkodom madár-karmaimmal,
megrázkódom, felrepülök,
sashéjapelyhekkkel ragasztott
tested felizgatott,
megmámorosított.

1993.

HOLDEMBER ASSZONYA

Kiárasztod a folyókat, patakokat,
kiárad minden, minden,
fehér gerletollak kavarnak,
fehér virágszirmok,
holdember asszonya vagyok,
hozzá tartozom,
belső lényem,
ösöktől fogva létező
szent férfi-lelkem.

1993.

SZERELMI VARÁZSLÁS

Szerelmi varázslás ideje,
szerelmi vándorút,
előttem zsenge, kizöldült út,
ágakból, fakérgéből
egy kicsi bölcsőt csináltam,
gallyakból babát,
és ringatom -
növények, nyíló virágok
bölcsődalt dúdolnak,
lábad nyomát keresem
az úton,
egész nap ölelnék,
énekesmadár repdes fölöttem,
fázom a hűvös földön
1993.

A TŰZLILIOM BÁRSONY SZÍRMAI

Madár-ördögök csapdosnak,
áprilisi éjszaka,
a hold mámoros, részeg,
ingatja fejét a sötétben
kedvesem,
megrezzennek a tűzliliom
bársony szirmai,
belekiáltok az éjszakába,
hasonfekve várlak,
remegek
és didergek.
1993.

ÁLMOMBAN

Nagy fény lesz,
szikrázó, minden bajt feledtető fény,
álmban letöröltem arcomról
a verítéket,
bekenték testemet pávatollakkal,
álmban tűz körül táncoltam,
beletapostam a tűzbe,
égnek emelt kézzel forogtam,
mellettem keringve járt
egy férfi,
kezében virágzó ágakat
lebegtetett,
istennel összeölelkezett.
1993.

A VÁGYTÓL HAJTOTT FÉRFI

Várom a vágytól hajtott férfit,
minden éjjel várom,
a hold hívja a szeretőt,
olyan megbocsátó
ez a tavaszi éjszaka,
olyan gyermeki.
Legyünk két szerető
egymásba rejtve -
az éjszaka vonzza a szeretőt
selyemlepedős ágyba,
nélküled rontás száll belém.

1993.

A HEGYRE MENJÜNK FEL!

Ének és tánc,
karneváli menet,
szerelmes, virágdíszes menet,
a hegyre menjünk fel,
egyesüljünk a természettel,
talán még megmenekülünk,
titkainkat mondjuk el suttogva,
kiszáll a lélek a fákból,
az ősök barlangjából,
testünk a fáklyafényben fénylik,
mézédes szirmok szállnak
egy vadrózsabokor ágáról.

1993.

ÉBREN FEKSZEM, JÓZANUL

Nem vigasztal se tavasz, se nyár,
az őszt se várom már,
magányosságom utálom már.
A levegő is suhog,
ébren fekszem, józanul,
madárként vergődik az idő,
most se élni, se halni nincs kedvem.
Szerelmeskedni volna jó,
a rügyező világgal kibomolni,
aztán virágozni hófehéren,
díszesen.

1993.

GYORSAN JÖJJÖN A SZERETŐM!

Eső hűsítsd le az agyam,
a gerincem,
téggy valamit természet,
segíts!
Hűsítsd le testem
édes, tavaszi eső,
mert már nincs mit tennem
a szerelemben -
várni nem tudok már -
gyorsan jöjjön hát
a szeretőm, villámgyorsan,
míg itt talál a tavaszban.
1993.

ÉJFÉL KÖZELEG

Belerepültél életembe,
tengelicém.
Ideje már odút találni,
fészket rakni,
pacsirta trillázik,
becsukják virágukat
az erdei mályvák,
forog a csillagos ég,
a bolygók,
a hold is kering,
éjfél közeleg,
legeléssz szívemen.
1993.

SZERELMI VARÁZSLÁS II.

A SZÉLCSEENDBEN

Piros-lila csókok marnak
hátborzongatóan,
ibolyántúli színek -
levélhullámok szétterülnek,
apró kis tüzek az ég horizontján,
átcsúszunk egymáson,
megízleljük az édes nedveket,
alkonyatkor,
éjjel is repülünk,
hallatszik az éjszakában lélegzetünk.

1993.

VIGASZTALJATOK!

Vigasztaljatok,
fadongók, rózsaméhek,
fényes, zöldhátú bogarak keringetek
körülöttem,
terebélyesen szétterülő virágok
lengedeztetek,
aranyos tűzlepke repülj vállamra,
feketebogyójú bodzafa virága
átható, erős illatoddal boríts be!
Bókoló fejed
korallpiros szívemre hajtsd le,
lebegnek apró levelek,
rezgőfű a szélről megremeg.

1993.

AZ ŐSZ FÚSZERES ILLATA

Párás csókokod vörösfenyők illata,
erdei bogyók kesernyés íze -
sötétpiros erezetű éjszakában
összeborulunk,
mint gyöngyvirágos tölgyesben
az árvacsalánok,
elvadult növényként hajolsz fölém.

1993.

SZÉL HIMBÁLJA A MADÁRTOLLAKAT

Szél himbálja a madártollakat,
pelyheket,
közelebb űz hozzád, körbejár a szél,
áttetsző-szárnyú estén,
bozontos-pártájú harangvirágok között
lomhán kinyújtózol mellettem,
mint gyorsfolyású, tiszta patak,
csobog a vérem.

1993.

AZ ŐSZ SIETVE ELSZÁLL

Az őszi sietve elszáll
egy sötét felhőn, esőfelhőn,
didergős, borús időben hozzád kergetnek
csattogó vadgesztenyék,
csipkészlű, erdei mályvák,
sötétbordó, őszi füvek,
mocsárrétek növényei,
bársonyfekete lepkék -
hallom, amint egy pici,
citromsárgahátú madár
halk hangon csalogat.

1993.

SURRANSZ A SZÍVEM KÖRÜL

Surransz a szívem körül,
mellemen nyugszik ravasz,
ragadozó fejed,
ágyamon tanyázol egész éjjel,
én nem félek,
és tovább izzik, meggyullad az éjszaka.
Mindenhol hallatszik
szarvasbikák bőgése.

1993.

VÉREHULLÓ FECSKEFŰ

Vérehulló fecskefű a csók,
hidd el nekem,
és mint a panaszos hangú kuvik,
nappal rejtőzik, éjjel vadászik.
Tehénbögésszerű hangon
kondulnak az esti harangok,
vágócsőrű madarak, karvaly,
kánya, vernek húsomba,
ágyam, párnám mohával benőtt föld.

1993.

CINÓBERPIROS LESZ AZ ÉJSZAKA

Cinóberpiros lesz az éjszaka,
vérpiros kabócán fénylenek a díszes jelek,
vadmacska néz rám a sötétben,
lomhán kúszol, mint erdei, mohás sziklán
az édesgyökerű páfrány.
Halványrózsás testemtől megrezzensz.

1993.

ÁTSZÖNÉM TESTEDET

Már itt lihegnek
az ősz törékenylábú, karcsú őzei,
párzásra éhes gímszarvasbikái,
a kék égen végigsuhanó fény megpihen az elsárgult
levelű bokrok
laza fürtű virágain -
átszöném testedet
asszonyiságommal,
violaszínű, októberi reggelen.
Itt dong körülöttem a szíved.

1993.

FOSZFORESZKÁLÓ FÉNY

Vörös, foszforeszkáló fény árad szét
a fák lombján,
a gerincvelőn felcsap az agyig,
bőrömet égeti, perzseli a nap,
örvénylenek, szállnak levélbokréta
a levegőben,
lengi széláramlat,
úszom feléd, mint ósóceánban a zöldmoszat.

1993.

A NAP LEGFORRÓBB PERCEIBEN

A nap legforróbb perceiben
hullámzó-repülésű, fényes, bronzszínű
falevelek, aranyló bokrok között
szorosan a szívem fölé bújsz -
gerinced törékenylevelű erdei zsurlóként
hajlik
a halványpiros nap szárnya alatt.
1993.

KAROLÓ FÉRFI

Dúsan elfekvő hajtású cserjék,
füzéres, rózsaszín virágokkal -
átkarolsz az erdő savanyu talaján,
fölöttem zöld lombszöcske cirpel,
karoló férfi,
vállamba csimpaszkodsz,
és az elvirító virágszirmok
fanyar illatától megrészegülsz.
1993.

KESERŰ EZ AZ ŐSZ

Nagyon keserű ez az ősz,
közeledik élénkpirosan az alkonyat,
nincs most semmi jó.
Szeles, fázós, októberi délután
nem vigasztalnak már a hívogató,
távoli sípok,
hiányoznak, hiányoznak,
azok a dűsvirágú fürtök, a csókok.
1993.